

PRAG 7

Lumea Și-A Schimbat Adresa

Există un moment în viața unor oameni în care geografia încetează să fie o hartă și devine o experiență.

Până în acea zi lumea există în cărți.

În fotografii.

În povestirile celorlalți.

În jurnalele de știri.

Apoi, dintr-odată, încetează să fie o știre și devine un drum de parcurs.

Pentru mine s-a întâmplat încet.

Nu a fost o dimineață specială.

Nu a fost un apel epic.

Nu a fost un anunț capabil să împartă viața într-un înainte și un după.

A fost pur și simplu o ușă care s-a deschis.

Și în spatele acelei uși era lumea.

Când părăsești locul în care ai crescut, primul lucru pe care îl pierzi este iluzia că felul tău de a trăi este felul natural de a trăi.

Este un șoc sănătos.

Până în acel moment crezi că ceea ce ai văzut în jurul tău reprezintă normalitatea.

Apoi ajungi în altă parte.

Și descoperi că există alte normalități.

Alte ritmuri.

Alte valori.

Alte temeri.

Alte speranțe.

Și toate au aceeași demnitate ca ale tale.

La început observam.

Ascultam.

Încercam să înțeleg.

Fiecare țară părea să povestească o versiune diferită a aceleiași istorii umane.

Se schimbau limbile.

Se schimbau chipurile.

Se schimbau obiceiurile.

Dar întrebările rămâneau surprinzător de identice.

Cum se construiește o familie?

Cum se obține respectul?

Cum se protejează ceea ce iubești?

Cum se înfruntă viitorul?

De fiecare dată întrebarea era diferită doar în accent.

Niciodată în esență.

Îmi amintesc sentimentul de uimire pe care îl simțeam intrând în orașe care până în ziua precedentă existau doar pe hârtie.

Aeroporturi.

Gări.

Hoteluri.

Săli de ședințe.

Restaurante.

Străzi.

Locuri anonime care deveneau capitoare ale vieții mele.

Mulți cred că a călători înseamnă a te deplasa.

Nu e adevărat.

A călători înseamnă a schimba perspectiva.

Poți traversa un continent fără să înveți nimic.

Sau poți traversa o singură stradă și să ieși din ea transformat.

Depinde de ochii cu care privești.

Ani de zile am crezut că eu sunt cel care observă lumea.

Apoi am descoperit că lumea mă observa pe mine.

Fiecare cultură acționează ca o oglindă.

Îți întoarce o imagine diferită a ceea ce ești.

În unele țări am învățat răbdarea.

În altele adaptabilitatea.

În altele disciplina.

Fiecare loc îmi înmâna o lecție pe care nu
știam că trebuie să o învăț.

Și de fiecare dată lăsa în mine ceva ce nu
exista înainte.

Când trăiești mult timp în străinătate se
întâmplă un lucru curios.

Cuvântul "casă" își schimbă sensul.

Nu mai coincide cu o adresă.

Nu mai coincide cu un oraș.

Uneori nu coincide nici măcar cu o țară.

Devine ceva mai mobil.

Mai profund.

Mai greu de definit.

Casa devine ceea ce reușești să duci cu tine.

Principiile.

Amintirile.

Persoanele pe care le iubești.

Poveștile pe care continui să le spui.

Tot restul se poate schimba.

Am trăit destul de mult în țări diferite ca să
înțeleg un adevăr simplu.

Ființele umane seamănă mult mai mult cu
ceea ce se tem.

Se tem să nu fie uitate.

Se tem să nu piardă pe cine iubesc.

Se tem să nu eșueze.

Se tem de durere.

Se tem de timp.

Pe aceste temeri universale se construiește o
mare parte a existenței noastre.

Și tocmai acolo se nasc și conexiunile cele mai
autentice.

Nu în diferențe.

În fragilitățile împărtășite.

De fiecare dată când schimbam țara lăsam
ceva.

Prieteni.

Obiceiuri.

Certitudini.

De fiecare dată câștigam altceva.

Noi perspective.

Noi relații.

Noi întrebări.

Bilanțul final nu era niciodată economic.

Era uman.

Cu cât treceau anii, cu atât înțelegeam mai bine că experiența internațională nu constă în a acumula ștampile pe pașaport.

Constă în a lărgi granițele interioare.

În a deveni mai puțin rigizi.

Mai puțin siguri de propriile certitudini.

Mai curioși.

Mai dispuși să asculte.

Lumea îl răsplătește adesea pe cel care vorbește.

Viața, în schimb, îl răsplătește pe cel care știe să asculte.

Iar a asculta culturi diferite este una dintre cele mai eficiente forme de educație care există.

La un moment dat am încetat să mai număr țările.

Am încetat să mai număr zborurile.

Am încetat să mai număr milele parcurse.

Am înțeles că distanța cea mai importantă nu era cea geografică.

Era cea mentală.

Distanța care separă prejudecata de înțelegere.

Ignoranța de cunoaștere.

Frica de încredere.

Fiecare experiență mă ajuta să o reduc.

Până m-a făcut să înțeleg ceva ce nu prevăzusem.

Lumea nu se schimba doar în jurul meu.

Se schimba înăuntrul meu.

Persoana care plecase ani mai devreme nu mai exista.

În locul ei era cineva care învățase să privească lucrurile din unghiuri diferite.

Cineva mai puțin interesat să aibă dreptate și mai interesat să înțeleagă.

Cineva mai puțin atras de diferențe și mai atent la asemănări.

La final am înțeles că schimbarea cea mai mare nu fusese să mă mut dintr-o națiune în alta.

Fusese să mă mut de la o viziune îngustă la o viziune mai amplă.

Ca și cum adresa mea interioară s-ar fi schimbat.

Pentru totdeauna.

Iată de ce acest prag nu vorbește despre țări.

Nu vorbește despre hărți.

Nu vorbește despre frontiere.

Vorbește despre transformare.

Pentru că vine un moment în care lumea nu schimbă doar geografia.

Schimbă sensul.

Și când se întâmplă, nu mai ești tu cel care caută lumea.

Este lumea care începe să trăiască înăuntrul tău.

Lumea își schimbase adresa.

Iar noua adresă eram eu.